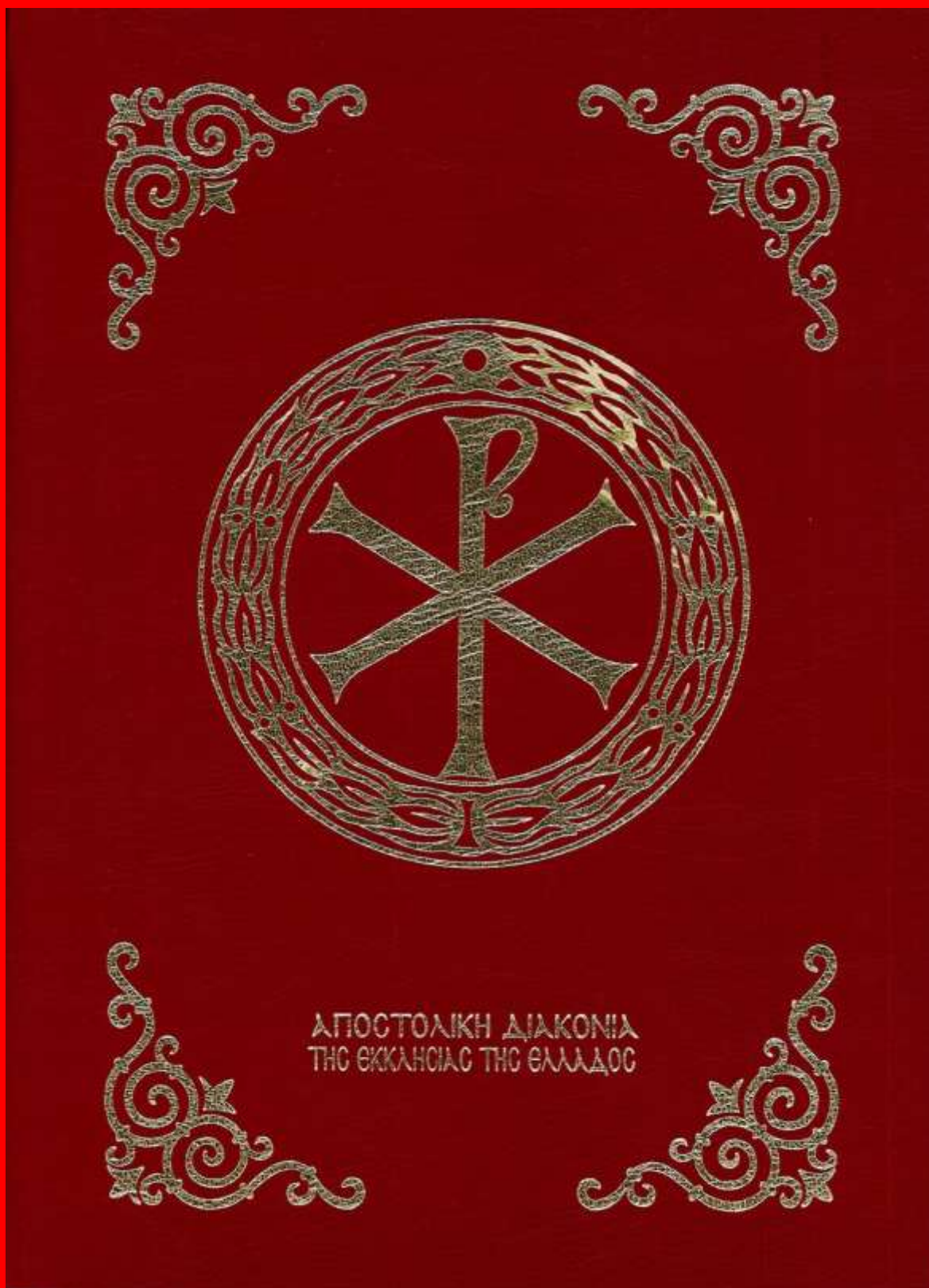

TEZAU LITURGIC
15 FEBRUARIE

VIATA
SF. CUVIOS
ANTIM
VAIANOS
DE LA HIOS

ATENA, 2007

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου τοῦ Χίου

Ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν 15ην Φεβρουαρίου

Ἐκδόσεις Ἐνθεος Βίος, Ἀθήνα, 2007

Α) Ἡ καταγωγή του

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος γεννήθηκε στὰ Λειβάδια τῆς πόλεως τῆς Χίου, τὴν 1η Ἰουλίου τοῦ 1869. Οἱ γονεῖς του ὀνομαζόνταν Κωνσταντῖνος καὶ Ἀγγελιώ. Ἦταν ἄνθρωποι σεμνοί, εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι. Βάπτισαν λοιπὸν τὰ δύο μεγαλύτερα παιδιά τους Νικόλαο καὶ Καλλιόπη, ἐνῶ τὸν νεώτερο γιό τους Ἀργύριο. Νὰ σημειώσουμε μόνο τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Καλλιόπη ἔγινε κάποια στιγμή μοναχὴ καὶ μετονομάσθηκε Καλλινίκη. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡλικία ὁ Ἀργύριος ἔδειξε σὲ ὅλους ὅτι εἶχε ἀξιωθεῖ τῆς Θείας Χάριτος. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ὁ Νικόλαος σὲ ἀναφορὰς του σχετικὰ μὲ τὸν Ἀργύριο ἔλεγε, ὅτι ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀκόμη ποὺ ἦταν, ἔβλεπε πολλὰς φορές, πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχαν τοποθετήσει τὸν Ἀργύριο ὅταν ἦταν βρέφος, τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο νὰ τὸν σκεπάζει τρυφερά, μὲ μιὰ βασιλικὴ πορφύρα, ἐνῶ ταυτόχρονα πεταγόταν ὀλόγυρα λάμπεις Θείου Φωτός. Ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔζησε ὁ Ἀργύριος ἦταν μιὰ δύσκολη ἐποχὴ γιὰ τὸ μαρτυρικὸ νησι τῆς Χίου. Μόνο νὰ ἀναλογιστοῦμε τὸ γεγονός, ὅτι οἱ σφαγὲς τῶν Τούρκων μόλις εἶχαν

κοπάσει καὶ οἱ μνήμες ἀπὸ τὶς θηριωδίες τοὺς ἦταν ἀκόμα νωπές.

Β) Τὰ πρῶτα χρόνια

Οἱ συνθήκες δὲν ἐπέτρεπαν τότε στὰ παιδιά ποὺ προέρχονταν ἀπὸ φτωχὲς οἰκογένειες νὰ σπουδάσουν καὶ ἔτσι, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας του, ὁ Ἀργύριος δὲν σπούδασε καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ, τὰ γράμματα ποὺ ἔμαθε ἦταν αὐτὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Χίου ἤξεραν ὅτι ὁ τόπος τοὺς ἦταν ποτισμένος μὲ τὸ αἷμα μεγάλων Ἀγίων ποὺ μὲ τὶς θυσίες τοὺς καὶ τοὺς ἀγῶνές τοὺς εἶχαν στολίσει καὶ ἀγιάσει τὸ μαρτυρικὸ νησί.

Ἐζησε λοιπὸν καὶ ἀνδρώθηκε ὁ Ἀργύριος, μέσα σὲ μιὰ ἐποχὴ γεμάτη δυσκολίες καὶ κακουχίες, ἀλλὰ σὲ ἓνα χριστιανικὸ περιβάλλον μὲ μνήμες βαθειὲς ριζωμένες. Τὴν τέχνη τοῦ ὑποδηματοποιοῦ λοιπὸν τὴν ἔμαθε ὁ μικρὸς Ἀργύριος γιὰ βιοποριστικούς λόγους, τὴν ὁποία θὰ ἐξασκοῦσε καὶ στὴ συνέχεια τῆς ζωῆς του ὡς δόκιμος μοναχός.

Γ) Ὁ Μοναχὸς Παχώμιος

Ὁ μικρὸς Ἀργύριος ποὺ θὰ μπορούσε λόγῳ τῆς φτώχειας καὶ τῆς ἀνέχειας νὰ ζήσει ἀνάμεσα στὸν κόσμον τῆς πατρίδας του, ἀναζητώντας μόνο τὴν βιοποριστικὴ λύση, ποτὲ δὲν παρασύρθηκε ἀπὸ τὶς εὐκόλες καὶ ἐφήμερες λύσεις. Προτίμησε λοιπὸν τὸν

δύσκολο καὶ βασανιστικὸ δρόμο, τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς, ποὺ θὰ τον ὀδηγοῦσε τελικὰ στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡλικία ὁ Ἀργύριος προσευχόταν καὶ νήστευε. Ἐφηβος θὰ ἦταν ἀκόμη ὅταν συνδέθηκε μὲ κάποιον Μοναχὸ ὀνόματι Παχώμιον. Ὁ Πατέρας Παχώμιος ἦταν ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Σκῆτης τῶν Ἁγίων Πατέρων ποὺ βρίσκονταν στὸ Προβάτειο Ὅρος. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὑπῆρξε καὶ Γέροντας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ. Ὁ Γέροντας Παχώμιος τοῦ καλλιέργησε κατ' ἀρχὴν τὴν ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν Θεό, καὶ τὸν πλησίον τοῦ. Ἡ γνωριμία αὐτὴ ἔγινε ἀφειτηρία νὰ πάρει ὁ Ἀργύριος τὴν μεγάλη ἀπόφαση νὰ ἀφήσει τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔτσι λοιπὸν, θέλοντας νὰ γίνῃ μοναχός, ἀποτάνθηκε στὸν Πατέρα Παχώμιον. Ἀρχικὰ, καθ' ὑπόδειξή του, ἐπιδόθηκε στοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ὅπου οἱ νηστεῖες, οἱ συχνὲς ἀγρυπνίες καὶ οἱ συνεχεῖς προσευχές, ἀποτελοῦσαν τὴν καθημερινότητά του. Θεωροῦσε ὡς μητέρα ὅλων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, τὴν ἡσυχία. Τὶς ὥρες λοιπὸν τῆς ἀπομόνωσης καὶ τῆς περισυλλογῆς χρησιμοποιοῦσε σὰν καταφύγιον ἓνα ὑπόγειον δωμάτιον ποὺ ὑπῆρχε στὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι. Νηστευτὴς καθὼς ἦταν ἀλλὰ καὶ φιλόπτωχος ἀπὸ μικρός, πρόσφερε τὸ φαγητὸ τοῦ σὲ ὅσους πεινοῦσαν, ἔστω κι' ἂν ὁ ἴδιος θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ νηστικός γιὰ πολὺ καιρό.

Δ) Μικρόσχημος Μοναχός

Ὁ Παχώμιος, ἀναγνωρίζοντας τὴν πνευματικὴ πρόοδο τοῦ Ἀργυρίου, τὸν ἔκειρε μικρόσχημο μοναχό, στὴν ἡλικία τῶν 20 μόλις ἐτῶν. Ἐτσι λοιπὸν ὁ Ἀργύριος μετονομάστηκε Ἀνθιμος, γιὰ νὰ εὐωδιάζει τοὺς πλησιάζοντας αὐτὸν μὲ πνευματικὴ εὐωδία ἀπὸ τὰ ὠραῖα ἄνθη τῶν ἀρετῶν του. Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος ὑπῆρξε λαμπρὸ παράδειγμα ταπεινοφροσύνης καὶ ὑπακοῆς γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ τὸν ἔζησαν ἀπὸ κοντά.

Μάλιστα, τὸν πρῶτο καιρὸ ὁ Παχώμιος, ἔλεγε στοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ὁ Ἀνθιμος σὰν ἀρχάριος εἶναι τέλειος Μοναχός, ἐνῶ δὲν παρέλειπε νὰ τονίζει ὅτι κάποια μέρα ὁ Ἀνθιμος θὰ γίνεῖ Μέγας Πατέρας. Ὁ Γέροντας ἐκτιμῶντας μάλιστα τὴν ἀγνότητά τοῦ νέου τότε Μοναχοῦ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν φροντίδα τῶν δόκιμων γυναικῶν Μοναχῶν γιὰ τὴν μετάβασή τους στὴν Σκήτη, τὴν ἐξομολόγησή τους ἐκεῖ καὶ τὴν ἐπιστροφή τους ἀπὸ τὸ Προβάτειο ὄρος στὸ σπίτι τους. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, ὁ Γέροντας, βλέποντας τὴν εὐστροφία του καὶ τὴν ὀξύνοιά του, τοῦ ἀνέθεσε ἀπὸ κοινοῦ μαζί μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς, τὴν ἐπίβλεψη τῶν ἐργασιῶν ποὺ γίνονταν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι τῆς γυναικείας Μονῆς τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου.

Ε) Ἡ ἀσθένεια δὲν τὸν καταβάλλει

Νεαρὸς Μοναχὸς τότε ὁ Ἀνθιμος, γεμᾶτος ἐνθουσιασμό, θέλοντας νὰ προσφέρει ὅσο τὸ δυνατόν

περισσότερα στην ανέγερση της Μονῆς, ἐξαντλημένος ὁμως ἀπὸ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνές του, ἀρρώστησε. Ἄρχισε νὰ ὑποφέρει ἀπὸ σοβαρὲς στομαχικὲς διαταραχὲς, τέτοιες πὺν τὸ σῶμά του τρανταζόταν καὶ πονοῦσε συνέχεια. Ὑπῆρξε λοιπὸν ἄμεση ἀνάγκη ὁ Ἄνθιμος νὰ μεταφερθεῖ σὲ κάποιο ἄλλο μέρος ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ἱατρικῆς παρακολούθησης καὶ γιατί ἔπρεπε νὰ τρέφεται σωστά. Ὁ καθοριστικὸς λόγος βέβαια ἦταν ὅτι ἡ Σκήτη εἶχε πολλοὺς αὐστηροὺς κανόνες καὶ δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ κατάλυση ὀρισμένων τροφῶν. Ὁ Γέροντας Παχώμιος ὁμως, παρακίνησε καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄνθιμο, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐπιστρέψει στὸ πατρικὸ του σπίτι μέχρι τὴν ἀνάρρωσή του, κοντὰ στοὺς γέροντες γονεῖς του. Ταυτόχρονα, ὁ Γέροντας ἀνέλαβε ὅλες τὶς δαπάνες γιὰ τὴν θεραπεία του. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιστροφή του στὸ σπίτι ὁ Ἄνθιμος συνεχίζει νὰ ζεῖ ὅπως ζοῦσε κοντὰ στοὺς ἀδελφούς του. Συνέχισε λοιπὸν τὴν ἄσκησι, τὴν νηστεία, τὴν ἀγρυπνία καὶ τὴν προσευχή, ὑποβάλλοντας τὸν εἰαυτό του σὲ συνεχή δοκιμασία. Οἱ ἡμέρες πέρασαν καὶ χωρὶς νὰ ἔχει ἀποθεραπευτεῖ ἐντελῶς, ζήτησε τὴν ἄδεια τοῦ Γέροντά του γιὰ νὰ χτίσει ἓνα μικρὸ κελλί, σὲ μιὰ γωνιὰ τῶν πατρικῶν του κτημάτων ὅπου καὶ ἐκεῖ θὰ ἡσύχαζε. Κάθε μέρα ἐργαζόνταν ὡς ὑποδηματοποιός, καὶ τὴν νύκτα προσευχόταν ἀδιάκοπα. Τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν χειρωνακτικὴ ἐργασία τὰ διέθετε ἔτσι ὥστε νὰ συντηροῦνται οἱ γέροντες γονεῖς του καὶ βέβαια οἱ ἀναξιοπαθοῦντες καὶ ἀρρώστοι συνάνθρωποί του.

ΣΤ) Ὁ διάβολος τὸν δοκιμάζει

Μὲ ἀτελειώτους ἀσκητικοὺς ἀγῶνες καὶ προσευχή, περνοῦσαν τὰ χρόνια γιὰ τὸν Ἄνθιμο. Ὁ διάβολος, βλέποντας τὸν πολύτιμο τοῦτο μαργαρίτη, τὸν φθόνησε. Τὸν ἐπισκέφθηκε λοιπὸν στὸ κελλί του καὶ τὸν ὑπέβαλε σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ δοκιμασίες, στὶς ὁποῖες ὅμως ὁ Ἄνθιμος στάθηκε μὲ τὴν δύναμη τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας. Κάποια στιγμή μάλιστα, πῆρε τὴν ἄδεια τοῦ Γέροντά του γιὰ νὰ ἀγρυπνήσει καὶ νὰ νηστέψει. Ἐμεινε λοιπὸν ξάγρυπνος καὶ νήστεψε δέκα ἐννέα μερόνυχτα καὶ ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ ἔτρωγε λίγο ξερὸ ψωμί, κάθε δύο ἡμέρες καὶ ἔπινε πολὺ λίγο νερό. Κάποια στιγμή μέσα σὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ἦλθε σὲ θεϊκὴ ἔκσταση καὶ τὸ πνεῦμά του κατευθύνθηκε πρὸς τὸν οὐρανὸ ἐνῶ ταυτόχρονα ἄκουγε μελωδίες Ἀγγέλων νὰ ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ. Τὴν στιγμή ποὺ βρισκόταν τὸ πνεῦμά του στὸν οὐρανό, παρατηροῦσε τὸ σῶμά του τὸ ὁποῖο βρισκόταν κάτω στὴν γῆ. Μετά, ὅταν ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὸ σῶμά του, τὸ μόνο ποὺ ἔλεγε ἦταν:

-Κύριε ἐλέησον.

Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ μὰ πολὺ ἐξαντλητικὴ γιὰ τὸ σῶμά του ἀγρυπνία καὶ νηστεία, αὐτὰ τὰ δέκα ἐννέα μερόνυχτα, ὁ Ἄνθιμος ἔνοιωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ φάει καὶ νὰ κοιμηθεῖ. Ἐξω ἀπὸ τὸ κελλάκι του ὑπῆρχε μιὰ πελώρια καὶ γέρικη ἐληά, τῆς ὁποίας τὸ κούφωμα εἶχε κάνει ὁ νεαρὸς Ἄνθιμος τόπο

προσευχῆς ὅπου εὑρίσκει τὴν βαθιὰ ἡρεμία καὶ γαλήνη.

Ζ) Μεγαλόσχημος Μοναχός

Ὁ Γέροντας Παχώμιος βλέποντας τὴν πνευματικὴ προκοπὴ τοῦ ὑποτακτικοῦ του, αἰσθανόμενος ξεχωριστὴ χαρὰ, γι' αὐτὸ ἤθελε νὰ κάνει τὸν Ἄνθιμο μεγαλόσχημο Μοναχό, ἀλλὰ ἀνέβαλλε. Τὸ ἔτος 1905 ὁ Γέροντας Παχώμιος κοιμήθηκε καὶ διάδοχός του στὴν ἡγουμενία ἐξελέγη ὁ Ἱερομόναχος Ἀνδρόνικος, ὁ ὁποῖος γνώριζε πολὺ καλὰ τὴν πορεία τοῦ Ἀνθίου. Ὅταν λοιπὸν ὁ Ἄνθιμος βρισκόταν στὴν ἡλικία τῶν σαράντα ἐτῶν, τὸν ἔκειρε μεγαλόσχημο Μοναχό.

Ὁ ἐνάρετος τρόπος ζωῆς του σὰ μάτια ὅλων ὅσων τὸν πλησίαζαν προκαλοῦσε μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ζῆλο γιὰ τὸν μοναχικὸ βίο καὶ γιὰ μίμηση τῶν ἀθλημάτων του. Τὰ συχνὰ μάλιστα θαύματα τῆς Ἱερῆς Εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας, ὁδηγοῦσαν πλήθη πιστῶν ὅλων τῶν ἡλικιῶν στὸ ἀσκητήριό του, ποὺ ἔγινε πόλος ἑλξεως γιὰ τοὺς χριστιανούς. Τὸ ἀσκητήριό του εἶχε γίνει τόπος γιὰ νὰ φρονηματίζονται, νὰ μετανοοῦν, νὰ μαθαίνουν, νὰ προσεύχονται, νὰ νηστεύουν, νὰ ἀγωνίζονται κατὰ τῶν δαιμόνων καὶ τῶν κακῶν παθῶν οἱ πιστοὶ χριστιανοί. Οἱ ἐπισκέπτες τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς ἐξομολογήσει καὶ νὰ τοὺς δώσει τὴν εὐχή του. Ἀλλὰ ὁ Ἄνθιμος δὲν εἶχε ἱερωσύνη καὶ δὲν ἦταν Πνευματικός. Πολλοὶ λοιπὸν προέτρεπαν τὸν Ἄνθιμο

νὰ λάβει τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης. Σύσσωμος ὁ φιλόχριστος λαὸς τῆς Χίου ζήτησε ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἱερώνυμο Γοργία νὰ δοθεῖ στὸν Ἄνθιμο τὸ χάρισμα τῆς ἱερωσύνης, ἀλλὰ ὁ Μητροπολίτης δὲν ἐνέκρινε τὴν χειροτονία του. Ὁ βασικὸς λόγος ἦταν ὅτι ὁ Ἄνθιμος δὲν γνώριζε πολλὰ γράμματα καὶ ἀγνοοῦσε τὴν γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Λειτουργικῶν κειμένων.

Η) Ἱερέας

Ὁ Ἄνθιμος διακρινόταν γιὰ τὴν εὐφυΐα του. Ἄν ὑποβαλλόταν σὲ σύντομη ἀγωγή, εὐκόλα θὰ μπορούσε νὰ γίνεи ἐκλεκτὸς ἱεουργός, καὶ σπάνιος πνευματικὸς. Ἀπὸ Θεία Οἰκονομία πῆγε στὸ Ἄδραμύττι τῆς Σμύρνης τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1910 γιὰ νὰ μάθει τὰ πρώτα γράμματα. Ἡ πρώτη ἐξαδέλφη του ποὺ ὀνομαζόταν Λουκία Διοματάρη, ἀνέλαβε νὰ τὸν βοηθήσει. Στὸ Ἄδραμύττι, ὁ σύζυγος τῆς Λουκίας, ὁ προύχοντας Στέφανος Διοματάρης, βάλθηκε νὰ τοῦ μάθει γράμματα γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ διαβάζει τὸ Εὐαγγέλιο. Δάσκαλό του προσέλαβε τὸν ἔμπειρο καὶ σοφὸ Καρακατσάνη γιὰ νὰ τὸν προχωρήσει γρήγορα. Ἡ προετοιμασία κράτησε ἀρκετοὺς μῆνες. Ἐπειτα, ἡ οἰκογένεια Διοματάρη καὶ ὁ Ἄνθιμος ἀναχώρησαν γιὰ τὴν Σμύρνη. Μὲ ἐντολὴ τοῦ Μητροπολίτη Ἐφέσου, ὁ μοναχὸς Ἄνθιμος χειροτονήθηκε στὴν Σμύρνη ἱερέας, ἀπὸ τὸν βοηθὸ Ἐπίσκοπο Δηλανᾶ.

Τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ὁ Ἐπίσκοπος τὸν προσαγόρευε Ἄξιος, καὶ τὸ ἐκκλησίασμα ἀπαντοῦσε Ἄξιος, ἓνας δυνατὸς σεισμὸς τράνταξε συθέμελα τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχή.

Παναγία μου· ἦταν ἡ ἰαχὴ ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ὅλοι σταυροκοπήθηκαν τρομαγμένοι. Ὁ οὐρανὸς ξαφνικὰ μαύρισε καὶ τὸ σύμπαν ἀναστατώθηκε. Βροντὲς, ἀστραπὲς καὶ κατακλυσμός. Καὶ τότε πάλι ἀκούστηκε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς· Παναγία μου.

Μὲ τὴν ταλάντωση τῶν καντηλιῶν ἀπὸ τὸν σεισμό, μιὰ καντήλα ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του πρὶν ἀπὸ λίγο χειροτονηθέντος Ἀνθίου. Ἀμέσως σταμάτησαν ὅλα. Τὴν κοσμοχαλῆσιὰ διαδέχθηκε σιωπηλὴ γαλήνη ἐνῶ ὁ Ἀνθίος ἔκλαιγε. Ὁ Θεὸς ἐπιδοκίμασε τὴν χειροτονία τοῦ Ἱερέα πλέον Ἀνθίου μὲ θαυμαστὸ τρόπο καὶ τὸν ὅπλισε μὲ τὴν θαυματουργικὴ του δύναμη.

Θ) Ὁ δαιμονισμένος

Στὴν περιοχή τοῦ Ἀδραμυττίου, ὑπῆρχε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἓνας ἄνθρωπος ποὺ βασανιζόταν σκληρὰ ἀπὸ δαιμόνια. Οἱ κάτοικοι τὸν κρατοῦσαν δεμένο μὲ μιὰ μεγάλη σιδερένια ἀλυσίδα στὸν κορμὸ ἐνὸς μεγάλου πλατάνου. Μέρα καὶ νύκτα φώναζε ἄγρια καὶ ἔμενε γυμνὸς καὶ νησιτικός. Ἔβγαζε ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα, ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος σὲ ὁλόκληρη τὴν περιοχή.

Οἱ Ἱερεῖς προσεύχονταν γιὰ νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθεῖ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὸν θεραπεύσει. Καὶ ἐπειδὴ φοβόντουσαν νὰ τὸν πλησιάσουν, τοῦ διάβαζαν ἐξορκισμοὺς καὶ εὐχὲς ἀπὸ μακριά. Ὅταν ὁ Ἄνθιμος ἔγινε Ἱερέας, ὁ ἀνάδοχός του τὸν προέτρεπε:

-Δὲν πᾶς καὶ ἐσὺ νὰ διαβάσεις τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνο ἄνθρωπο;

Ὁ Ἄνθιμος στὴν ἀρχὴ ἀπέφευγε νὰ πάει. Τελικὰ τὸ πῆρε ἀπόφαση καὶ πῆγε μερικὲς φορὲς καὶ διάβαζε ἐξορκισμοὺς, ἔψαλλε ἀγιασμοὺς, ἔκανε παρακλήσεις. Μὲ τὴν θεία δύναμη τῆς προσευχῆς, ὁ ἄρρώστος θεραπεύτηκε ἐντελῶς. Στὸ Ἀδραμύττι τῆς Σμύρνης, τὸ γεγονὸς τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονισμένου μαθεύτηκε ἀμέσως καὶ οἱ κάτοικοι ποὺ θεωροῦσαν τὸν Ἄνθιμο Ἄγγελο τοῦ Θεοῦ, ἄφηναν τὶς ἐνορίες τους καὶ μαζεύονταν στὸ μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὅπου ἐκεῖ ἱεουργοῦσε ὁ Ἱερέας Ἄνθιμος.

1) Στὸ Ἅγιον Ὄρος

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀδραμυττίου ποὺ θεωροῦσαν τὴν παρουσία τοῦ Ἄνθιμου σὰν θεία εὐλογία πήγαιναν κοντά του καὶ οἱ ἐνορίες τῆς περιοχῆς ἄδειαζαν. Αὐτὸ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ξυπνήσει στὶς καρδιὲς τῶν συλλειτουργῶν του ὁ φθόνος. Ἔτσι ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος, θέλοντας νὰ ἐλευθερώσει τοὺς συλλειτουργοὺς του, ἀποφάσισε νὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν περιοχὴ. Τὸ ἔτος

1911 λοιπόν, εὐλόγησε τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχή του, ἀναχώρησε γιὰ τὸ Ἅγιο Ὄρος. Εἶχε μεγάλο πόθο νὰ προσκυνήσει τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῶν Ἀγίων, καὶ νὰ ἀσπαστεῖ τις θαυματουργικὲς Εἰκόνες τῆς Θεομήτορος. Γνώριζε, ὅτι στὸ Ἅγιο Ὄρος ὑπῆρχαν πολλοὶ μοναχοὶ καὶ ἔρημιτες ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ μπορούσε νὰ ὠφεληθεῖ πνευματικά. Ἐκεῖ λοιπόν, ἐπισκεπτόταν μία-μία τις Ἱερές Μονές, τις Σκῆτες καὶ τὰ ἀσκητήρια τῶν ἔρημιτῶν καὶ μοναχῶν. Οἱ Ἀγιορεῖτες κατάλαβαν ἀμέσως τὴν ἀρετὴ τοῦ Ἀνθιμου καὶ ἐκδήλωναν τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τους μὲ πολλοὺς τρόπους. Τὸν γέμισαν μὲ δῶρα πολλὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνο ἓνα μικρὸ μέρος πῆρε μαζί του ὅταν ἀναχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ. Μάλιστα, τὸ βαρύτιμο Ἅγιο Ποτήριο ποὺ χρησιμοποιοῦσε στὴν Μονή του στὴν διάρκεια τῶν μεγάλων ἐορτῶν, τοῦ τὸ δώρισαν οἱ Ἀγιορεῖτες. Πνευματικὰ πλούσιος καὶ γεμάτος ἀγάπη ὁ Ἅγιος, θὰ ἐπιστρέψει στὴν γενέτειρά του, τὴν Χίο.

ΙΑ) Οἱ λεπροὶ

Οἱ λεπροὶ, ἤδη ἀπὸ τὸν 7ο αἰῶνα στὴν Λομβαρδία καὶ σύμφωνα μὲ τὸ διάταγμα τοῦ Ῥοθαρίου, ἐξορίζονταν ἀμέσως μόλις διαπιστωνόταν ἡ ἀσθένειά τους. Ἔχαναν τὰ δικαιώματά τους, τὴν περιουσία τους καὶ ἐξομοιώνονταν μὲ τοὺς νεκρούς. Ἡ λέπρα, ὅπως ἡ τύφλωση καὶ ἡ τρέλα, θεωροῦνταν σημεῖα ἁμαρτίας. Ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς Γ' Συνόδου τοῦ Λατερανοῦ

προβλεπόταν ὁ περιορισμὸς τῶν λεπρῶν σὲ παρεκκλήσια ἢ σὲ νεκροταφεία. Γίνονταν ὅμως καὶ ἐξαιρέσεις, ὅπως τὸ μερικὸ δικαίωμα στὴν ἐκμετάλλευση τῶν ἀγαθῶν τους ἢ τὸ δικαίωμα νὰ συντάσσουν τὴν διαθήκη τους. Στὴν Ἀγγλία, βάσει τῶν ἀποφάσεων μιᾶς τοπικῆς συνόδου, θὰ τοὺς ἐπιτραπεῖ τὸ 1200, νὰ ἀποδέχονται μιὰ κληρονομιά, ἀλλὰ καὶ νὰ μηνύουν. Ἄν καὶ ἀπαγορευόταν ἡ διάλυση τοῦ γάμου τους, ἀφοῦ αὐτὸς ὡς μυστήριον δὲν μποροῦσε νὰ λυθεῖ, ἡ κατάστασή τους ταυτίζοταν μὲ τὸν θάνατον, καθὼς ἡ διαδικασία εἰσαγωγῆς τους στὸ λεπροκομεῖο ἀπαιτοῦσε μιὰ ἀκολουθία ἀντίστοιχη μὲ τὴν νεκρώσιμη.

IB) Τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Χίο, θέλοντας νὰ ἐξασφαλίσει ἀπρόσκοπτα τὴν προσευχή του, καθὼς καὶ τὴν ἡσυχία, ἐπέλεξε νὰ ζήσει στὸ Λεπροκομεῖο της. Ἔτσι ὁ Ἅγιος θὰ μποροῦσε νὰ βρίσκεται κοντὰ στοὺς συνανθρώπους του ποὺ ταλαιπωροῦνταν ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀσθένεια τῆς λέπρας, ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μάστιζε καὶ τὴν Χίο. Στὸ Λεπροκομεῖο, πρὶν τὴν ἄφιξή του ἀκουγόνταν πολλὲς βρισιές, πολλὲς κατάρες, πολλοὶ τσακωμοί, καὶ τὸ κλίμα γενικὰ δὲν ἦταν καθόλου καλὸ γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Μὲ τὴν ἄφιξή του βρῆκε μιὰ ἄθλια κατάσταση καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν κτηριακῶν ἐγκαταστάσεων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς διαβίωσης τῶν ἀσθενῶν. Ἡ ἱερὴ διακονία

του, ἦταν αὐτὴ πού ἐπέτρεψε στοὺς πολυάριθμους τροφίμους τοῦ Ἰδρύματος, νὰ βροῦν τὸν πιὸ στοργικὸ πατέρα στὸ πρόσωπό του. Ὁ νέος λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου πού ὑπηρετοῦσε τοὺς λεπροὺς συνανθρώπους του, δὲν ἄργησε νὰ μετατρέψει τὸ Λωβοκομεῖο, ἀπὸ ἓνα τόπο ὀδύνης σὲ ἓνα ἐπίγειο Παράδεισο, ὅπου πλέον ἐπικρατοῦσε ἡ τάξη καὶ ἡ ὁργάνωση. Ῥίχτηκε λοιπὸν στὴν δουλειά. Ἄρχισε νὰ γλυκαίνει μὲ τὴν καλοσύνη του τὸν πόνο. Ἔχυνε μὲ τὴν στοργή του καὶ τὴν τρυφερότητά του βάλαμο στὶς πονεμένες ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τῆς ἀνίατης ἀσθένειας ψυχές τους. Καὶ οἱ λεπροί, πού μέχρι τότε ἔβλεπαν νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν μὲ ἀηδία, κατάλαβαν! Εἶδαν τὸν νεαρό, σὰν Ἄγγελο ἀπὸ τὸν οὐρανό. Καὶ ἦταν πραγματικὰ Ἄγγελος καὶ στὴν μορφή καὶ στὴν ψυχή. Καὶ τὸν ἀγάπησαν μὲ ὅλη τους τὴν ψυχή.

Ἡ λειτουργία τοῦ ιδρύματος βασιζόταν στὸ κοινοβιακὸ σύστημα καὶ ὅλα τὰ φρόντιζε ὁ ἴδιος. Μὲ στοργή καὶ ἀγάπη ἀγκάλιασε ὅλους τοὺς ἀρρώστους. Ὅλοι ἀνῆκαν στὴν οἰκογένειά του καὶ ὁ Ἅγιος σὰν στοργικὸς πατέρας ἔτρωγε μαζί τους στο ἴδιο τραπέζι. Ἡ συναναστροφή του μὲ τοὺς λεπρούς, φανέρωσε σὲ ὅλο τὸν κόσμο τὶς ἀρετές του. Ἦταν ὁ τέλειος οἰκονόμος, ἀφοῦ δὲν ἔλειψε ποτὲ καὶ τίποτε ἀπὸ τὸ ἴδρυμα. Ἦταν ὁ τέλειος νοσοκόμος, ἀφοῦ καθάριζε μὲ ἐπιμέλεια τὶς σαπισμένες καὶ δυσώδεις πληγὲς ὅλων τῶν ἀσθενῶν. Ἦταν ὁ γιατρὸς τῶν ψυχῶν ὅλων ἀφοῦ ἔσκυβε μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ στὸ προσκέφαλό τους,

τοὺς παραστεκόταν καὶ μὲ στοργὴν προσπαθοῦσε νὰ ἐλαφρύνει τὸν πόνο τους.

Μὲ τὸ καιρὸ, στὸ Λεπροκομεῖο ἔπαψαν πλέον νὰ ἀκούγονται βρισιές, τσακωμοὶ καὶ τὴν θέσιν τους τώρα πιά εἶχαν πάρει οἱ ὕμνοι πρὸς τὸν Θεό. Ἦταν μάλιστα πάρα πολλοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐνδύθηκαν τὸ μοναχικὸ σχῆμα. Εἰδικὰ οἱ περισσότερες γυναῖκες ἀσθενεῖς τοῦ Λεπροκομεῖου, ἔγιναν μοναχές, οἱ ὁποῖες τώρα πιά τὸν ἀποκαλοῦσαν Γέροντά τους. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ἔντονη καθημερινή του δράση ὁ Ἅγιος ὑπέβαλλε τὸν ἑαυτό του σὲ αὐστηρὴ ἄσκηση ἐνῶ ἐμφανίζοταν πάντα ἀπλός, ταπεινὸς καὶ πράος. Ἦταν ἡ ψυχὴ ὅλων τῶν λεπρῶν, ποὺ ἐργαζόταν ἀσταμάτητα γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ Ἰδρυμάτος. Ὅταν ἔβρισκε λίγο χρόνο, ἀποσυρόταν σὲ κάποιο δάσος καὶ γιὰ πολλὰς ὥρες προσευχόταν κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα.

ΙΓ) Τὸ ὄραμα τῆς Παναγίας

Τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου μὲ τὴν παρουσία τοῦ παπα-Ἀνθιμου ἔγινε τὸ κέντρο ὅλων τῶν λεπρῶν, ὅχι μόνο αὐτῶν ποὺ βρίσκονταν στὴν περιοχὴ τῆς Χίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ποὺ συνέρρεαν ἀπὸ ἄλλες περιοχές, ἀφοῦ τὰ κατορθώματά του ἔγιναν παντοῦ γνωστά. Κέντρο ἰάσεως ὅχι μόνο τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς, ἔγινε τὸ Λεπροκομεῖο τῆς Χίου, γιὰ τὸ περιβόητο παπαδάκι τοῦ Λωβοκομεῖου, θεράπευε πρῶτα τὴν ψυχικὴ ἀσθένεια. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος

συμπαραστεκόταν σὸν Ἄνθιμο καὶ ἔτρεχε ἀρωγὸς σὴν δύσκολη πάλη του μὲ τὸν ἀνθρώπινο πόνο.

Λίγο μετὰ τὴν ἐγκατάστασή του σὸ Λεπροκομεῖο, τοῦ ἀποκαλύφθηκε μέσα σὸν Ναὸ τοῦ ἱδρύματος μιὰ Εἰκόνα, ἡ Παναγία ἡ Ὑπακοή. Σὲ ὄραμα τοῦ ἐμφανίσθηκε ἡ Παναγία καὶ τοῦ εἶπε: Λάβε τὴν Εἰκόνα μου καὶ ἐπιμελήσου τὴν καὶ νὰ ἰδεῖς τί θὰ γίνη μίαν ἡμέρα.

Πράγματι, ὁ Ἅγιος ἐπιχρύσωσε καὶ μὲ εὐλάβεια ἐκόσμησε τὴν Εἰκόνα. Ἔτσι ὁ λυτρωτικὸς ποταμὸς τοῦ ἐλέους τῆς Παναγίας ἀνάβλυζε ἀστείρευτος σὸ ἄντρο τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας. Ἡ θαυματουργὴ δύναμη τῆς Παναγίας τῆς Ὑπακοῆς, μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν μεσιτεία τοῦ Γέροντα Ἀνθιμου ἐπιτέλεσε ἀναρίθμητα θαύματα. Μὲ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, μὲ τὸ Ἅγιον Ἑλαιοὺν ἀπὸ τὴν καντήλα τῆς καὶ μὲ τὸ σταύρωμα ἀπὸ τὴν δεξιὰ τοῦ Γέροντα, ἐρχόταν ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια. Ἀσθενεῖς θεραπεύτηκαν, ἀνίατες πληγὲς ἰάθηκαν, ἀκάθαρτα πνεύματα ἐκδιώθηκαν καὶ τυφλοὶ βρῆκαν τὸ φῶς τους.

ΙΔ) Ἡ φήμη τῆς ἁγιοσύνης του

Σύντομα, ἡ φήμη του διαδόθηκε καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ νησιοῦ. Πρῶτα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδας καὶ ἀργότερα ἀπὸ διάφορες πόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ· τὴν Αἴγυπτο, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴν Ἀμερικὴ, ἀναξιοπαθοῦντες προσέτρεχαν κοντὰ του,

ζητώντας βοήθεια. Ἀμισθος ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων ὁ Ἅγιος τῶν λεπρῶν ἐργαζόταν ἀκούραστα γιὰ το ποίμνιό του. Ὁ λόγος τοῦ Γέροντα εἶχε τόση δύναμη, ὥστε μπορούσε νὰ μεταβάλλει τοὺς ἀπίστους σὲ πιστοὺς, τοὺς φιλάργυρους σὲ ἐλεήμονες, τοὺς ἐχθροὺς σὲ φίλους. Ὁ Ἀνθιμος γνώριζε, ὅτι τὰ Μοναστήρια ἀποτελοῦν τὴν καρδιά τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ εἶχε ὁραματισθεῖ τὴν ἵδρυση μιᾶς γυναικείας Μονῆς, ἐνὸς Ἱεροῦ Παρθενῶνος. Κατὰ τὸν διωγμὸ τῶν Μικρασιατῶν τοῦ 1914, πολλὲς ἦσαν οἱ Μοναχὲς ποὺ ἐκδιώχθησαν ἀπὸ τὶς Μονές τους καὶ ἤλθαν στὴν Χίο. Μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ πᾶνε καὶ ἀκούγοντας γιὰ τὸν πατέρα Ἀνθιμο κατέφυγαν κοντὰ του γιὰ τὴν προστασία τους.

ΙΕ) Ἡ Ἱερὴ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας

Ὁ Ἅγιος πίστευε ἀκράδαντα, ὅτι θὰ τὸν βοηθοῦσε ἡ χάρη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ κτίσει ἓνα Μοναστήρι ὅπου θὰ τοποθετήσῃ τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας. Τὴν Ἱερὴ Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας πῆρε στὰ χέρια του σὰν μιὰ ἀνεκτίμητη κληρονομιά ἀπὸ τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα του. Ἐκείνη μάλιστα τὴν εἶχε πάρει διαδοχικὰ ἀπὸ τὴν γιαγιά της. Στις 23 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1889, τὴν πῆρε καὶ πῆγε στὴν Σκῆτη τῶν Ἀγίων Πατέρων γιὰ νὰ τὴν ἐπιδιορθώσουν ἐκεῖ οἱ μοναχοί, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία εἶχε παληώσει. Πῆρε λοιπὸν τὴν Ἁγία Εἰκόνα ἐπιδιορθωμένη καὶ τὴν ἔβαλε μέσα

στο κελλάκι του, πού ἔκτισε μόνος του τότε σὲ μιὰ ἀπομονωμένη γωνία τῶν πατρικῶν του κτημάτων. Ἐκείνη εἶχε μόνη παρηγοριὰ καὶ βοήθεια σὲ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς θλίψεις τοῦ βίου του. Πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι πού ἔτρεχαν καθημερινὰ στὸ ταπεινὸ του κελλάκι νὰ προσκυνήσουν τὴν θεία ἐκείνη Εἰκόνα πού ἡ Χάρη της ἐνεργοῦσε ἄπειρα θαύματα.

ΙΣΤ) Ἡ ἐπανεμφάνιση τῆς Παναγίας

Τὸν Αὐγούστο τοῦ ἔτους 1924 παρουσιάστηκε στὸν ὕπνο τοῦ Ἀνθίου μιὰ ωραιότατη κόρη ὑψηλοῦ ἀναστήματος, πού φοροῦσε ἓνα μαῦρο φόρεμα καὶ τοῦ εἶπε: Ὡς πότε θὰ μὲ ἔχεις ἔτσι μέσα στὸ κελλάκι σου;

Ἀπὸ ἀπλότητα δὲν ἔδωσε σημασία στὸ ὄνειρο καὶ τὸ παραμέλησε. Ὅμως ἀρρώστησε βαριά, ἡ δὲ ἀσθένειά του παρατάθηκε μέχρι τὰ τέλη Δεκεμβρίου καὶ βασανίστηκε πολὺ σκληρὰ. Τότε ὁ Γέροντας εἶδε στὸν ὕπνο του τὴν ἴδια Κόρη, ἡ Ὅποία τοῦ εἶπε: Σοῦ λέω ἀμέσως νὰ μοῦ κάμεις τὸ λευκὸ μου φόρεμα. Τὶ ἀμελεῖς; Κάμε το καὶ ἐγὼ θὰ Σὲ βοηθήσω.

Τότε πίστεψε πλέον ὅτι ἦταν ἡ Παναγία. Μόλις ξημέρωσε ἡ ἐπόμενη μέρα ἔστειλε τὴν εἰκόνα στὸν χρυσοχόο νὰ τὴν ἀσημώσει. Ὅταν ἡ Εἰκόνα ἦλθε πίσω ἀσημωμένη στὸ ταπεινὸ κελλάκι του τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀμέσως πέρασαν οἱ ζαλάδες καὶ οἱ σκοτοδῖνες, πού πέντε μῆνες τὸν βασάνιζαν.

Τὴν Παναγία ἐπικαλοῦνταν ὁ Ἄνθιμος καὶ στὴν Παναγία κατάφευγε, σὰν μία ὄαση ποὺ ἀναπαυόταν στὴν σκιά της καὶ ποὺ ξεδιψοῦσε στὸ δροσερὸ νερό Της. Κάθε βράδυ Τὴν ἰκέτευε θερμά, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ εἶναι Ὁδηγὸς καὶ προστάτης του καὶ νὰ τὸν βοηθοῦσε ἡ Χάρη Της, σύμφωνα μὲ τὸ Ὄνομά Της, νὰ κάνει Μοναστήρι, γιὰ νὰ στεγάσει ἐκεῖ μέσα τὴν πάνσεπτη Εἰκόνα Της.

ΙΖ) Ἡ ἀνοικοδόμηση τῆς Μονῆς πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας

Σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν ἀποφάσισε νὰ οἰκοδομήσει τὸ ποθούμενο Μοναστήρι γιὰ νὰ στεγάσει τὰ πλέον ἀφοσιωμένα τέκνα του, τὶς μοναχές, ποὺ μὲ τοὺς δύο φοβεροὺς διωγμοὺς ἀπὸ τὴν Μ. Ἀσία, εἶχαν φθάσει στὶς πενήντα τὸν ἀριθμὸ καὶ σὰν περιπλανώμενα πρόβατα στενοχωριόντουσαν ποὺ δὲν εἶχαν μάνδρα νὰ στεγασθοῦν. Γιὰ τὴν ἀνέργεση τῆς Μονῆς κατέφυγε ἀρχικὰ στὸν τοπο καταγωγῆς του, στὰ Καρδάμυλα καὶ μάλιστα στὴν θέση Πέρα Παναγιά, γιατί ἤθελε νὰ ἱδρύσει Μονὴ στὴν περιοχὴ τῆς Βόρειας Χίου. Ὅμως ὁ τότε Ἐπίσκοπος Καρδαμύλων, Βολισσοῦ, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν, ὁ Ἰωακεῖμ Στρουμπῆς ἀρνήθηκε.

Ἀπαγοητευμένος ἀπὸ τὰ Καρδάμυλα ὁ Ἄνθιμος, ὑπέβαλε νέα αἴτηση στὶς 6 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1927 στὸν Μητροπολίτην Χίου Ἱερώνυμο Γοργία. Ὅμως ὁ Ἱερώνυμος ἀρχικὰ ἀρνήθηκε, θεωρώντας πλέον

ξεπερασμένες τις ιδέες περί ιδρύσεως Μοναστηριῶν καὶ τῆς ἐπιστροφῆς στὸν Μοναχικὸ βίον.

Στὴν αἴτηση διατυπωνόταν παράκληση τοῦ Ἀρχιμανδίτη Ἀνθιμου ἀλλὰ καὶ τῶν μοναχῶν, θυμάτων τοῦ Μικρασιατικοῦ ξερρίζωμοῦ, ποὺ ἄστεγες καὶ ῥακένδυτες ἐπαιτοῦσαν στέγη καὶ τροφή, καὶ ζητοῦσαν τὴν προστασία του. Σκοπὸς τοῦ Ἀνθιμου ἦταν νὰ κτίσει ἱερὸ Παρθενῶνα μὲ Ἱερὸ Ναὸ γιὰ νὰ μένουν, νὰ προσεύχονται καὶ νὰ ἐργάζονται οἱ Μοναχές. Τελικά, μὲ τις πιέσεις μεγάλων Χίων εὐπατρίδων καὶ εὐεργετῶν, οἱ δυσκολίες παρακάμφθηκαν. Ἔτσι στὶς 5/11/1927 χορηγήθηκε ἡ ἄδεια.

Στὶς 19/2/1928, ἡμέρα Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω, τέλεσε ὁ ἴδιος τὸν ἀγιασμὸ τῶν θεμελίων τῆς Μονῆς καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ κατάνυξη ψυχῆς, τοποθέτησε ὁ ἴδιος τὸν θεμέλιο λίθο, παρουσία πλήθους πιστῶν καὶ πνευματικῶν τοῦ τέκνων σὲ μιὰ περιοχὴ λίγα χλμ. ἔξω ἀπὸ τὸν συνοικισμὸ Φραγκομαχαλᾶ, ἐπάνω στὸ λοφίσκο καὶ στὸν δρόμου ποὺ ὁδηγεῖ στὸ χωριὸ Καρυές. Τὰ ὑλικά, μὲ τὴν φροντίδα τοῦ συγκεντρώθηκαν καὶ οἱ ἐργασίες τοῦ ἄρχισαν μὲ τὴν ἐπίβλεψή του. Ὁ ἴδιος ἐκτελοῦσε χρέη ἀρχιτέκτονα, διευθυντῆ, γραμματέα καὶ ταμία. Μὲ βροχὲς καὶ χιόνια τὸν χειμῶνα καὶ μὲ καύσωνα τὸ καλοκαίρι ἐργαζόταν μαζί μὲ τοὺς μαστόρους. Διέθεσε γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ὅτι χρήματα εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ

τις οἰκονομίες του ὡς Ἱερέας καὶ διευθυντῆς τοῦ Λωβοκομείου. Ἀλλὰ καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς Χίου, γεμάτος ἐνθερμὸ ἐνθουσιασμό, βοήθησε τὸν Γέροντα. Τότε μάλιστα ἐμφανίστηκαν κάποιοι καὶ ζήτησαν ἀκόμα καὶ τὴν κατεδάφιση τῆς μισοκτισμένης Μονῆς. Οἱ διώκτες σιώπησαν, ἀφοῦ δὲν μπορούσαν νὰ ἀγνοήσουν τὰ θαύματα ποὺ γίνονταν ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας, ποὺ ἦσαν γνωστὰ καὶ παραδεκτὰ ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς γιατρούς. Μέσα σὲ δύο χρόνια περατώθηκε ἡ ἀνέργεια τῆς Μονῆς, ὅπως καὶ τοῦ περικαλλοῦς βυζαντινοῦ ρύθμοῦ ναοῦ στὴν μέση τῶν ἄλλων κτισμάτων, τοῦ ὁποῖου ὁ θεμέλιος λίθος τοποθετήθηκε μετὰ ἀπὸ μία μεγαλοπρεπὴ τελετὴ, στὶς 26/8/1928.

ΙΗ) Ἡ Ἱερὴ Εἰκόνα στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Μονῆς

Ἡ Μονή, ἔτοιμη πλέον, δέχτηκε τὴν ἐγκατάσταση τῶν γυναικῶν μοναχῶν. Ὁ Ἱερομόναχος Ἀνθιμος πανευτυχῆς χαιρόταν, ποὺ τὸ ὄνειρό του πραγματοποιήθηκε ἔστω καὶ τώρα, στὰ ἐξῆντα δύο τοῦ χρόνια. Ἡ ψυχικὴ, σωματικὴ καὶ διανοητικὴ του κούραση τέτοιες στιγμὲς ξεχνιόταν.

Στὶς 30 Μαρτίου τοῦ 1930 ἡ θαυματουργὴ Εἰκόνα Παναγία ἡ Βοήθεια μεταφέρθηκε μὲ κατανυκτικὴ τελετὴ, ἀπὸ τὸ ἀσκητήριό τοῦ Ἀγίου στὸ νεόδμητο βυζαντινὸ ναὸ τῆς Μονῆς.

Οὐδέποτε ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βίου μου, θὰ λησμονήσω τὴν χαρὰ πού εἶχα. Ἦ στήν γῆ ἐπατοῦσα ἢ ἐπετοῦσα στὸν ἀέρα δὲν ἐγνώριζα. Ἦ στὰ ἐπίγεια ἤμουν ἢ στὰ οὐράνια δὲν αἰσθανόμουν· ἔλεγε ὁ ἴδιος στὰ μετέπειτα χρόνια.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μετοίκησε στὸ ναὸ πολὺ ἐνωρίτερα! Τὸ βεβαίωσαν οἱ φύλακες τῆς Μονῆς, Νικόλαος καὶ Μαριάνθη Χατζημανώλη, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀποπεράτωση τῆς Μονῆς καὶ χωρὶς νὰ ἔχει κατοικηθεῖ κανένα κτίριο ἀκόμη, ἐνῶ ἀσφάλισαν καὶ ἔλεγξαν τὸ Μοναστήρι, εἶδαν μιὰ ωραιότατη γυναῖκα ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ντυμένη μεγαλοπρεπῶς, νὰ ἀνοίγει μία-μία τὶς πόρτες κάθε κελλιοῦ καὶ νὰ προχωρεῖ στὸ ἐπόμενο μέχρι τὸ τελευταῖο!

Ἐντρομοὶ οἱ φύλακες ἀπόρησαν ἀπὸ ποῦ θὰ μπορούσε νὰ εἶχε μπεῖ ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ ὅλες οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, καὶ ἔτρεξαν νὰ τὴν φθάσουν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο σημεῖο τοῦ διαδρόμου, ὅπου δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέξοδος. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἔγινε ἄφαντη ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Τὸ Μοναστήρι λειτούργησε μὲ κοινοβιακὸ σύστημα. Ὁ Ἱερὸς Παρθενώνας, πῆρε τὴν ἐπωνυμία τῆς Ἱερῆς Εἰκόνας, δηλαδὴ Παναγία Βοήθεια.

Ὁ Γέροντας ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸ Λωβοκομεῖο μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια προσφορᾶς. Οἱ ποικίλες ὥστόσο συμφορὲς τῆς ζωῆς, ὁ βαθὺς πόνος,

οἱ ἀσθένειες καὶ οἱ θλίψεις ὁδηγοῦσαν τοὺς πιστοὺς
 στὸ Μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας, γιὰ νὰ
 προσευχηθοῦν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθεια τῆς
 θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Παναγίας. Οἱ πιστοί,
 κουρασμένοι ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἔτρεχαν νὰ
 πάρουν τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντα. Καὶ ὁ παπα-Ἀνθιμος
 μὲ ἀνεξάντλητη καλωσύνη πρόσφερε σὲ ὅλους
 πνευματικὴ στήριξη καὶ ὁδηγοῦσε ὅλους στὸ δρόμο
 τῆς ἀρετῆς. Ἡ Μονὴ στάθηκε τὸ ὀχυρὸ τῶν
 πνευματικῶν του ἀγώνων, τὸ καταφύγιο πάσης ψυχῆς
 θλιβομένης, τὸ ἀληθινὸ λιμάνι στὶς τρικυμίες τοῦ βίου
 καὶ ἄγκυρα ἐλπίδας.

ΙΘ) Ἡ φιλοπατρεία του

Ὁ Ἀνθιμος ὑπῆρξε ταυτόχρονα καὶ φλογερὸς
 πατριώτης. Ἐξήσσε μέσα στὴν τυραννία τῆς
 Τουρκοκρατίας. Γεύτηκε ὅλη τὴν κακὴ συμπεριφορὰ
 τῶν ἀλλοτριῶν ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς γέννησής του μέχρι
 τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Χίου στὶς 11 Νοεμβρίου 1912.
 Μὲ τὴν συνείδηση, ὅτι εἶναι πατέρας τοῦ χριστιανικοῦ
 λαοῦ τοῦ νησιοῦ, ὁ Γέροντας Ἀνθιμος συμμετεῖχε καὶ
 στὸν ἀμυντικὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδας τοῦ 1940-1941 μὲ
 κάθε τρόπο. Τὴν Γερμανικὴ κατοχὴ γνώρισε ἡ Χίος
 στὶς 4 Μαΐου 1941.

Κατὰ τὴν σκοτεινὴν κατοχὴ τῆς πατρίδας μας ἀπὸ τοὺς
 Γερμανοὺς καὶ Ἰταλοὺς ὑπῆρξε ἐμπυκωτὴς καὶ
 συμπαραστάτης στοὺς σκληρὰ δοκιμαζόμενους

συμπατριῶτές του. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερο, διεφύλαξε καὶ διέσωσε τὴν Ἱερὰ Μονή, τὴν ὁποία οἱ Γερμανοὶ θέλησαν νὰ κάνουν ὀρμητήριό τους, τοποθετώντας πολεμοφόδια στὸ Μοναστήρι.

Ὁ ἁγιασμένος Γέροντας ἱεουργοῦσε μὲ πατριαρχικὴ μεγαλοπρέπεια. Στὸ πρόσωπό του, τὸ εἰρηνικὸ καὶ γαλήνιο, ἀντιφέγγιζε ἡ ὁσία ψυχὴ του, ἀκτινοβολοῦσε ἡ ἀδιάλειπτη προσευχή του, ἡ συντροφιά του μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Παναγία Δέσποινα. Ἡ Γερμανικὴ Κατοχὴ τερματίστηκε στὶς 10 Σεπτεμβρίου 1944 καὶ στὴν διάρκειά της σημειώθηκαν ἡρώϊκες πράξεις ἀντίστασης ἀπὸ μέρους τῶν Χιωτῶν.

Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Παναγίας τῆς Βοήθειας, γρήγορα ξεπέρασε τὰ ὅρια τοῦ νησιοῦ, ἀπλώθηκε σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὶν περὶ ἀκόμη, στὴν Ἑλληνικὴ διασπορὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Αὐστραλίας καὶ τοῦ Καναδᾶ.

Κ) Ἀριστοῦ βοτανολόγος

Ὁ Γέροντας ἦταν μιὰ πνευματικὴ παρουσία στὴν Χίο, ποὺ κάλυψε σχεδὸν ἑπτὰ δεκαετίες. Στὸ διάστημα αὐτό, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξομολογήθηκε, δὲν χόρτασε οὔτε τὸ ψωμί, οὔτε τὸν ὕπνο.

Δεῖγμα χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔβαλε σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ δίνει. Νὰ δίνει χωρὶς ποτὲ νὰ ζητᾶ τίποτε, χωρὶς νὰ παίρνει τίποτα.

Ἡ ἰατρικὴ τοῦ ἦταν καθαρὴ, ἐμπειρικὴ, καὶ τίμια. Ὅταν ὑπῆρχαν περιπτώσεις, ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ γνωστὰ τοῦ γιαιτροσόφια, ἀλλὰ καὶ τὶς εὐχὲς καὶ σταυρώματα, τότε ὁ ἴδιος ἔστεινε τοὺς ἀσθενεῖς στοὺς εἰδικοὺς γιαιτρούς. Τὰ βότανα τὰ μάζευε ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὰ πλούσια Χιώτικη χλωρίδα καὶ τὰ φύλαγε μὲ περισσὴ ἐπιμέλεια. Βασικὸς τρόπος θεραπείας, τὸ σταύρωμα καὶ ἡ ἐπίθεση τῶν χεριῶν τοῦ πάνω στὸν πάσχοντα, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν βαθιὰ προσευχή. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀναμφίβολη γνώση τοῦ Ἀνθιμου γιὰ τὴν χρῆση τῶν βοτάνων, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ἐκδοχὴ γιὰ τὴν χρησιμοποίησή τους· ἡ ταπείνωση.

Ἦθελε νὰ κρύβει τὰ κατὰ Θεία Χάριν θαυματουργικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπεμβάσεων τοῦ καὶ ἓνας τρόπος ἦταν τὰ βότανα ἢ τὸ λαδάκι τῆς Παναγίας, ὥστε νὰ μὴν φαίνεται, ὅτι ὁ ἴδιος ἔκανε τὸ θαῦμα, ἀλλὰ ὁ κόρτος τοῦ ἀγροῦ, ὅπως ὁ Ἰησοῦς χρησιμοποίησε πηλὸ ἢ τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ.

Ἡ πόρτα τοῦ Μοναστηριοῦ ἦταν ἀνοιχτὴ σὲ ὅλους, Χριστιανοὺς, Τούρκους ἢ Ἑβραίους. Τοὺς δεχόταν ὅλους καὶ τοὺς ἐφρόντιζε μὲ τὴν ἴδια στοργὴ καὶ ἀγάπη.

ΚΑ) Βαρύτατα ἀσθενής

Ὅμως ὁ χρόνος βαρὺς, συσσωρεύθηκε πάνω του. Ἡ μακροχρόνια ἀρρώστια τοῦ στομάχου ἔφτασε πιά στὸ

ἀπροχώρητο. Οἱ δυνάμεις του σταδιακὰ τὸν ἐγκατέλειπαν. Πέρασε πλέον τὰ ὀγδόντα ἐπτὰ του χρόνια, ἂν καὶ πρὶν δέκα χρόνια ὁ θεράπωντας γιατρός τῆς Μονῆς εἶχε διαπιστώσει, ὅτι· Ἀνωτέρα Δύναμις συγκρατεῖ στήν ζωὴ τὸν Γέροντα.

Τὴν πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ 1959 ἐτέλεσε τὴν τελευταία του Λειτουργία. Πλῆθος κόσμου εἶχε κατακλύσει τὸν ναό, σὰν νὰ γνώριζε ὅτι ὁ Γέροντας θὰ λειτουργοῦσε γιὰ τελευταία φορά. Στὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας τοῦ 1959 ὁ πολυσέβαστος καὶ ὁλόλευκος Γέροντας ἔχοντας ξεχάσει τοὺς ἐνενήντα χειμῶνες ποὺ εἶχε περάσει, τέλεσε καὶ σὲ αὐτὴ τὴν τελευταία χρονιὰ τῆς ἐπίγειας ζωῆς του τὴν περιφορὰ τῆς Ἱερῆς Εἰκόνας, ψάλλοντας.

Στις 27 Ἰανουαρίου τοῦ 1960, ἦλθε γιὰ τελευταία φορά, ὅπου κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι· εἶπε καὶ ἀσπάσθηκε τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Τὸ πρωὶ τῆς 1ης Φεβρουαρίου τοῦ 1960 κάλεσε στὸ κελλί του τὶς μοναχές, στίς ὁποῖες καὶ ἀνακοίνωσε ὅτι θὰ ἀναχωρήσει ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμος. Τὶς παρακάλεσε νὰ μὴν προσεύχονται πιά γιὰ τὴν ὑγεία του, γιατί ἐλήλυθεν ἡ ὥρα νὰ φύγει γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ, καὶ ἔδωσε τὶς τελευταῖες συμβουλές του. Τοὺς τόνισε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πάντα ἀγαπημένες μεταξύ τους καὶ νὰ σέβονται τὴν Μονή. Τὶς εὐχαρίστησε, γιατί

καταδέχθηκαν καὶ ἔγιναν ὑποτακτικὲς τοῦ καὶ ζήτησε συγγνώμη, ἂν ποτὲ τὶς ἐπὶκρανε.

-Ὅλη ἡ Χίος νὰ ἔχει τὴν εὐχὴ μου, τὴν ταπεινὴ εὐχὴ μου· καὶ ἐὰν παρεπύκρانا κανένα, τοῦ ζητῶ συγχώρεση. Ὅλους τοὺς παρακαλῶ νὰ εὐχονται γιὰ τὴν ἁμαρτωλὴ μου ζωὴ.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ἄνθιμος ἔμεινε στο κρεβάτι του, ὑποφέροντας βαρεὶά ἀπὸ τὴν ἀσθένειά του χωρὶς νὰ δοκιμάζει τροφή, πίνοντας μόνο λίγο νερό, καὶ μεταλαμβάνοντας κάθε μέρα μὲ κατάνυξη τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ τὴν διάδοση τῆς ἀσθένειάς του μεγάλος ἀριθμὸς πιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πηγαινοέρχονταν στὸ Μοναστήρι γιὰ νὰ δεῖ τὸν Γέροντα καὶ νὰ πάρει τὴν εὐχὴ του. Ὁ Ἄνθιμος ὅλους τοὺς γνώριζε καὶ ἀπὸ ὅλους ζητοῦσε μὲ δακρυσμένα μάτια συγχώρεση. Μία ἦταν ἡ θερμὴ παράκληση σὲ ὅλους· νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ προστατεύουν τὸ Μοναστήρι του.

KB) Ὁσιακὴ Κοίμησις

Στις 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1960, πρὶν ὁ ἥλιος ἀνατεῖλει, ὁ φωστήρας καὶ ποδηγέτης Πατέρας Ἄνθιμος παρέδωκε τὸ πνεῦμά του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, σὲ ἡλικία 91 χρόνων. Κοιμήθηκε τὸν τίμιον καὶ γαλήνιον ὕπνον τοῦ δικαίου. Ὁ θρῆνος καὶ ἡ ὁδύνη τῶν ὀγδόντα καὶ πλέον μοναζουσῶν δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ περιγραφεῖ. Πένθιμα διακοσμήθηκε ὅλη ἡ Μονή. Οἱ

καμπάνες τοῦ Μοναστηριοῦ σήμαιναν λυπητερά, καὶ θρηνοῦσαν τὸν χαμὸ τοῦ ἱδρυτῆ καὶ κτίτορα. Οἱ θλιμμένες κωδονοκρουσίες τοὺς ἀνακοίνωναν στὸν Χιακὸ λαό, ὅτι ὁ μέγας εὐεργέτης τοὺς ἐκοιμήθη. Ἀλλὰ καὶ οἱ καμπάνες ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Χίου ἀνήγγειλαν στὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Χίου, τὴν κοίμηση τοῦ στοργικοῦ Πατέρα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 16ης Φεβρουαρίου καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔδυε, ὁ σεβάσμιος σορὸς τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου ἐναποτίθετο σὲ μνημεῖο δίπλα στὸν ναό, κοντὰ στὸ πεύκο ποὺ ὁ ἴδιος φύτεψε. Οἱ ἀραιὲς σταγόνες τῆς βροχῆς καὶ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης τοῦ Χιακοῦ λαοῦ καὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ Γέροντα πότισαν τὸ χῶμα, ποὺ δέχτηκε τὸ σεπτὸ σκηνωμὰ του. Τέτοιες Ἁγίες μορφές στέλνει κοντὰ μας ὁ Κύριος γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶμε καὶ ξεμακραίνουμε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά Του.

ΚΓ) Θαυματουργεῖ ἐν ζωῇ

Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος δὲν μᾶς ἄφησε πολλὰ συγγράμματα, γιατί δὲν γνώριζε πολλὰ γράμματα. Ἄφησε ὅμως νοουθεσίες πολλές, καὶ πολύτιμους λόγους, τοὺς ὁποίους φρόντισαν οἱ μοναχὲς νὰ καταγράψουν, ὅπου φαίνεται ἡ φλογερὴ του πίστις καὶ ἡ κατὰ Θεὸν σοφία του. Ὅπως ὁμολογεῖται καὶ ἀπὸ τὶς μοναχὲς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους, τόσο στὴν Χίο, ὅσο καὶ ἄλλους εὐρισκόμενους πιστοὺς, ὁ Ἱερομόναχος Ἀνθιμος μὲ τὴν Θεία Χάρη ἐμφάνισε θαυματουργικὴ δύναμη καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἦταν στὴν ζωή.

Ἔτσι λοιπόν, θεράπευσε πληγές, ἔλκη, διάφορα τραύματα, στραμπουλήγματα, φνιδιάσματα (δηλαδή πρηξίματα ὅπως τὰ λένε στὴν Χίο). Κατὰ τὴν ὁμολογίας τῆς μακαριστῆς Ἡγουμένης Βρυαίνης, κάθε μέρα ἀπὸ τὸ κελλί του περνοῦσαν ἐξήντα ἕως ἑβδομήκοντα ἀσθενεῖς, στοὺς ὁποίους ἔδινε πάντα παρηγοριὰ καὶ ἐλπίδα. Ἀναρίθμητα τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου. Τὶς ἀλοιφές τὶς ἔφτιαχνε μόνος του. Μὲ ἀφεψήματα βοτάνων καὶ μὲ καταπλάσματα προσέφερε σὲ ὅλους ἀνακούφιση. Γιὰ τοὺς βασανιζόμενους ἀπὸ δαιμόνια καὶ τοὺς ψυχικὰ ἀρρώστους εἶχε τοὺς ἐξορκισμοὺς.

ΚΔ) Μερικὰ ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου

1. Σηκωτὴ πῆραν τὴν Παρασκευὴ Αἰκατερίνη στὸ Λωβοκομεῖο μὲ πρήξιμο στὴν κοιλιά, καὶ κίνδυνο νὰ φτάσει τὸ νερὸ στὴν καρδιά. Ἄταφη νεκρὴ πῆγα κοντὰ του· εἶπε ἡ ἴδια. Οἱ γιατροὶ τῆς Χίου καὶ ὁ περίφημος γιατρὸς Κουντουρᾶς δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους, ὅταν διαπίστωσαν τὴν ἀποκατάσταση τῆς υἱείας της.

2. Ὁ βουλευτὴς Χίου Ῥοδοκανάκης, στὸν Γέροντα Ἄνθιμο κατέφυγε, ὅταν ὁ γαμπρὸς του, ὁ ξακουστὸς γιατρὸς Κουντουρᾶς, στάθηκε ἀνήμεπος νὰ τὸν θεραπεύσει καὶ ἀπὸ τότε ὁ Κουντουρᾶς πολὺ σεβόταν τὸν Πατέρα Ἄνθιμο καὶ τοῦ φάνηκε μάλιστα καὶ χρήσιμος. Τὸν ἀθώωσε ὅταν οἱ δημιοὶ του θέλησαν νὰ τὸν φυλακίσουν γιὰ τὶς γιατρείες ποὺ ἔκανε.

3. Από πολυαρθρίτιδα θεραπεύει τὸν νεαρὸ Ἑμμανουὴλ Βακέντη ἀπὸ τὴν Σάμο τὸ 1930, ἐνῶ τὸν φιλοξενοῦσε στὸ κελλί του.

4. Ἀργότερα, τὸ 1966, ἡ Παναγία ἡ Βοήθεια χάρισε ξανὰ τὴν υἡγία τῆς γυναίκας του, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ ὄγκο στὸ στήθος.

5. Στὸ Λωβοκομεῖο ἦταν ἀκόμη, ὅταν πῆγε νὰ ἐξομολογηθεῖ ἡ Κυριακὴ Ἀμπατζῆ, γιατί ἤθελε νὰ χαλάσει τὸ τέταρτο παιδί ποὺ περίμενε. Εἶχε ἤδη τρία κορίτσια καὶ φοβόταν μήπως ἀποκτοῦσε πάλι κορίτσι. Ὁ Γέροντας τὴν ἀπέτρεψε, τὴν στήριξε καὶ τὴν διαβεβαίωσε ὅτι ἦταν ἀγόρι καὶ θὰ τὸ βαπτίσει ὁ ἴδιος.

6. Ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ ἔσωσε τὸν καπετὰν Γιώργη τὸν Λιγνὸ καὶ τὸ πλήρωμά του ἀπὸ τὶς Αἰγνοῦσες, ὁ ὁποῖος ἀσπαζόμενος τὸν Γέροντα, τοῦ εἶπε εἰς ἐπήκοον ὅλων:

-Ἐκεῖ ποὺ ταξιδεύαμε Γέροντά μου, μάς ἔπιασε κυκλώνας...κλάματα, φωνές, ἀπελπισία στὸ πλήρωμα. Παναγία μου Βοήθεια καὶ Ἅγιε Ἀνθιμε, σῶσέ μας ἀπὸ τοῦτο τὸ κακό, φωνάζω. Δὲν θὰ τὸ πιστέψεις Γέροντά μου! Μιὰ ἀόρατος δύναμις ἄρπαξε τὸ ὑπερωκεάνειο ἐκεῖνο σὰν νὰ ἦταν καρυδόφυλλο, τὸ πέταξε στὴν ξηρὰ, πάνω σὲ ἓνα βουνό, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλι τὸ παίρνει καὶ τὸ φέρνει μέσα στὴν θάλασσα σὲ ἄλλο μέρος μακριὰ ἀπὸ τὸν κυκλώνα.

ΚΕ) Θαύματα μετὰ τὴν κοίμησή του ἐν Κυρίῳ

Ὅμως τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου συνεχίζονται καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του.

1. Ἀπὸ βέβαιο θάνατο σώζει τὸ κοριτσάκι τοῦ Αἰμίλιου καὶ τῆς Εἰρήνης Πολίτση ἀπὸ τὸν Κορυδαλλό. Οἱ γιατροὶ τοῦ ἀφαίρεσαν μέρος ἀπὸ τὸ συκώτι μὲ τὴν γνωμάτευση ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα ζωῆς. Τώρα, κάθε καλοκαίρι φέρνουν τὴν μικρὴ Μαρία στὴν Χίο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν Παναγία καὶ τὸν Ἅγιο Γέροντα.

2. Τρεῖς φορές ἄνοιξαν τὴν Μαρία Βαμβούρη στὴν κλινικὴ τοῦ Ἀντωνάκου στὸν Πειραιᾶ, γιὰ νὰ τὴν χειρουργήσουν, μὰ ἀπελπισμένοι οἱ γιατροὶ τὴν ἄφησαν. Στὸν ὕπνο της ὅμως ὁ Γέροντας τὴν ἐνθάρρυνε νὰ μὴν φοβᾶται. Δὲν θὰ πεθάνεις. Δύο ποτήρια χαμομήλι ἀπὸ θερμός, ποὺ ἔχεις δίπλα σου καὶ μιὰ ἀσπιρίνη θὰ σὲ βοηθήσουν νὰ ξεπρηθεῖς. Εἶχε γίνει σὰν ἀστακός. Οἱ γιατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ πιστέψουν στὸ θαῦμα!

3. Μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Γέροντα καὶ τὴν θαυματουργὴ δάφνη, ἡ Παναγία χαρίζει ὑγιέστατα καὶ πανέξυπνα παιδιὰ σὲ πολυάριθμα ἄτεκνα ζευγάρια. Γιὰ πρώτη φοράς, ἔχουμε λύση τῆς στειρώσεως στὴν Μαρκέλλα Τσίμηλα. Τὴν νύκτα τῆς κηδείας του, ὁ Γέροντας παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο της καὶ τῆς εἶπε νὰ βράσει φύλλα ἀπὸ τὴν δάφνη ποὺ εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρό του καὶ νὰ πιεῖ τὸ ζουμί της.

4. Σὲ πολλὰ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται μὲ τὴν θαυματουργὴ δύναμη τοῦ Γέροντα, πίνοντας τὸ ἀφέψημα τῆς δάφνης, ποὺ ὁ ἴδιος φύτεψε στὸ Μοναστήρι, οἱ γονεῖς δίνουν τὸ ὄνομα Ἄνθιμος, Ἀνθίμη.

ΚΣΤ) Κατατάσσεται στὸ Ἀγιολόγιο

Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου ἔγινε στὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1965, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρα Ἀνθίμου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, ἀλλὰ καὶ ἑορτὴ ἀνακομιδῆς τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Πλῆθος πιστῶν ἦλθαν νὰ ἀσπαστοῦν τὰ Ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα τοποθετήθηκαν καὶ φυλάσσονται μέσα στὸ Ἱερὸ Βῆμα τῆς Μονῆς, δεξιὰ τῆς Ἁγίας Τράπεζας.

Τὸ κελλί του βρίσκεται ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν εἴσοδο δεξιὰ μετὰ ἀπὸ τὴν σιδερένια θύρα τῆς Μονῆς. Ἐκεῖ οἱ εὐσεβεῖς προσκυνητὲς μποροῦν νὰ βρεθοῦν στὸν Ἱερὸ Χῶρο, ποὺ ἔζησε ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος, καὶ νὰ προσκυνήσουν τὴν πτωχικὴ του κλίνη, μὲ ὅλα τὰ προσωπικά του ἀντικείμενα, μικρὰ καὶ μεγάλα.

Μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1148 ἀπὸ 14-8-1992 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὁ Ὁσιος Ἀνθιμος κατετάγη εἰς τὸ Ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993 ἐγκαινιάσθηκε ὁ πρῶτος Ναὸς τοῦ Ὁσίου Ἀνθίμου τοῦ Χίου, ποὺ κτίσθηκε στὴν τοποθεσία ὅπου γεννήθηκε ὁ Ὁσιος, στὰ Λειβάδια τῆς Βροντάδου.

Εἶθε μὲ τὶς πρεσβεῖές του νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ἀμήν.

Βιβλιογραφία

1. +Βρυαίνης Μοναχῆς Καθηγουμένης τῆς Ἱ. Μ. Παναγίας Βοήθειας: Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνθίμου τοῦ θαυματουργοῦ· ποιηθεῖσα τῷ 1960. Ἱ. Μ. Παναγίας Βοήθειας, Χίος, 1993.

2. Θεοκλήτου μοναχοῦ Διονυσιάτου: Ὁ Ἅγιος Ἀνθιμος τῆς Χίου ὁ θαυματουργός. Ἱ. Μ. Παναγίας Βοήθειας, Χίος, 1987.

